

Tempus futus

Bij de geboorte van onze zonen hebben we hun voornaam bepaald, levenslang.

Vannacht heb ik over twee vrouwen gedroomd. Ze hadden iets gemeen: femmes fatale à passant. Telkens werden we verliefd tot het loslaten een mooie herinnering werd.

Je hoort in dit vagevuur alleen maar vogels. Ik fotografeer zwart-wit wolken in een heldere hemel. Vingerfris. Tempus futus. Drie peren aan de perenboom net zoals vorig jaar. De slakken hebben aan de sla gezeten.

Aan de horizon ligt de stad. Met een lichte keelhoest bij het vertrek motregen op mijn kop. Ochtendspits in de straat. Zweettranen en helder snot.

Schrijft men innige deelneming met één of twee hennen? -
Met twee ennen.

En is het innig of inneg?
We spreken het inneg uit en schrijven het innig.

Katrien?

Ja Eddie?

Met de sleutel die je mij gegeven hebt geraak ik niet binnen.

→ Heb je het op de twee buitendeuren geprobeerd?

Ja. Ik denk dat ze de sloten vervangen hebben.

Ik zal ernaar informeren. In elk geval is het pas volgende week dat ze de gasklep vervangen.

Ik dacht vandaag.

Dat heb je dan slecht verstaan.

Wat zegt postvak-in? Weinig zo te zien. Teamwork, daar draait het om. Mierennest, bijenkorf...zelfs onze tenen zorgen ervoor dat we ons evenwicht behouden.

Aan de administratie vraag ik een nieuwe potloodslijper. Ik ben de enige hier die nog met een potlood schrijft. De anderen doen het digitaal, ook onderweg. De slijper is niet in voorraad en moet besfeld.

Gustaaf, kan je mij uw detailopmeting bezorgen?

Neen, iemand heeft het bestand gewist.

De zenuwtrek in zijn mondhoek verraadt ergernis.

- 2 De kiezel onder mijn voeten halen ze uitrotsen, misschien wel in Vietnam. Raar om over een allochtoon wegdek te gaan. Inheems maaiveld is verdwenen op wandelpaden in het park. Op de terugweg speelt een bruine eekhoorn op mijn pad. Hij schrikt niet, lijkt wel tam.

Maandag 4 oktober 2011

Doelloos pruttelen met woorden, op de duur bijeengekit in een zwoersel van weinig betekenis, als een samenraapsel van klanken uit een ongeschreven partituur. Een verhaal dat nergens toe leidt. Zo was het gisteren gesteld met het onbetekende "zwoersel" dat aan de ontbijttafel ontstond. Sindsdien spookt het woord regelmatig door mijn hoofd. -

7h30: Nafeest. Ik zwerf met oorgesuis langs het kanaal naar Antwerpen zonder aanwijzing van tijd. Temperatuur zacht, de veldwachter kijkt toe. Hij vertrouwt me niet. Langs het zonnegordijn dat door wolken breekt vliegen trekvogels weg.

Regendruppels. Toch schijnt het licht. De veldwachter krast nu met zijn vier-maal-vier op.

Er ligt kiezel op de weg. Tijd om verder te gaan in dit fragment. Het licht verzwakt.

Ooit al zwarte ganzen zien vliegen? Ze doen het met hun nek vooruit. Weet je, zwarte ganzen zijn niet zwart. Ze lijken zwart in het tegenlicht. Net zoals hazen overleven ze geen gevangenschap.

Bij een bussel takken schat ik de tijd. In deze nietsnutterij beginnen bomen herfstbladeren te tranen. De winter komt zo vlakbij. Ik moet nog handschoenen kopen. Hou je van mij, vraag ik aan mezelf. Ondertussen ben ik in een spinnenrag verzeild geraakt. Ze is met haar maaltijd bezig. Bloedzuipen na de ramadan...haar suikerfeest. Ik ga nu verder tot ik een horizon zie. Vooraleer ik dat doe kijk ik naar het weerbarstige kopshout van een omgezaagde boom. Neen, in de jaarringen vermoed ik er geen leeftijd in.

Een vrouw met krukken. Ze komt naast mij zitten op de bank. Ze praat tegen mij. Met mijn wijsvinger naar mijn oren wijzend mompel ik verontschuldigend: 'Ik versta u niet'.

Ontgoocheld gaat ze verder. Ik val haast in slaap naar een volgende dag met een voorlopig idee.

Op de terugweg lag ze daar. Onzichtbaar. Het verkeer raast over haar heen. Raas...raas maar. Het is overstekend wild. Dan doe ik iets gek's. De auto's stoppen als ik op de rijbaan ga. Ik neem een foto van een doodgereden konijn. Manueel duurt lang. Ze toeteren. Kan mij niks schelen. Mij rijden ze toch niet dood.

Ik raap op en leg haar neer waar ze hoort te zijn. Moest ik een vrouw zijn was ze een hij.

De maan is nu half. Kijk maar mee over mijn schouder. In deze samenleving in scherven worden niet langer nomaden getolereerd. Kijk mij aan en zeg niets. Een sprong uit het verleden in het heden naar de toekomst...opverbruikt.

Maandag 28 oktober 2011

Dromen dat je niet droomt. Dan sta je daar helemaal alleen op de rand waar je niemand tegenkomt. Het klamme zweet van niemandsland veeg je wanneer je opstaat weg met een

spons. Je kamt je haar en knijpt je verwilderde wenkbrauwen bij. Niet met de deuren slaan, er slaapt nog iemand met een droom in het bed waaruit je kwam. Je overweegt of je pas vertrekt bij dageraad omdat er sterren aan de hemel staan. Je wikt en weegt het begin van de dag...elke dag opnieuw tot je beseft dat het weeral die winter wordt waar je pas uitgestapt bent.

Doorgaand verkeer op de grond en in de lucht. Ook in mij gonst lawaai. Wat doen die mussen nog op tafel? Rond de Romaanse toren vliegen duiven. Mooie duiven, zegt een schooljongen helemaal alleen met een boekentas. Eerst had ik hem niet verstaan. Hij moest het drie keer herhalen. Ik ben te laat, vervolgt hij. Ik ben altijd te laat, wou ik nog zeggen, maar zo iets vertel je niet aan kinderen. Dan denken ze als die ouwe het mag, mag ik het ook.

In de stad is een nieuwe zwerver aangekomen. We zijn mekaar al een paar keer gepasseerd. Ook hij heeft een fiets. Die van hem is tot op de draad versleten. Toen ons pad voor de vierde maal kruiste, keken we met herkenning naar elkaar. Een schichtige goeiedag zonder handdruk ofzo. Woorden zijn soms overbodig. Een blik des te meer. Voor ik het

vergeet...vanmorgen liep een egel langs mijn schenen in de schemer en ik dacht ik heb hem lief. Geen liefde van breken en barsten. Gewoonweg ik heb hem lief.

Geen zin om vanavond mee uit eten te gaan?

Ja, heel graag, maar kom eerst naar huis.

Bij de Italiaan gestoofde nier in lookboter voor mij en groentenpasta voor haar. Drie tafels verder zitten studenten heftig te praten. Ze zegt dat het over beleggingen gaat. Morgenvroeg gaat het regenen.

Cooper heeft wenteltrapvrees. Met hem in mijn rechterarm geklemd, steunend met mijn linkerhand aan de trapleuning, gaan we samen beneden een plasje doen. Hij in de tuin, ik op de pot.

Cooper heeft verlatingsangst. Waar ik ook ga, hij wijkt niet van mijn zij. Ook aan de schrijverstafel buiten in dit ochtenduur verwarmt hij mijn blote voeten.

Cooper heeft zo van die trieste ogen die lijken te vertellen: was ik maar zoals jij.

Cooper inspireert en kan irriterend blaffen. Kom man, we zijn weg. We gaan ergens door het hooggras slenteren. We maken er een hondszondag van.

Zaterdag 23 juli 2011

Zondaar in alledagelijksheid. Ik pluk netels, manipuleer chaos in de tuin. Soms slaat een zin als een zweepslag door het hoofd, verdwijnt...maar nooit uit mij. De dag bleef droog. Geen geschuil achter houtstapels. Wilt u een broodje tonijn? Daarna poetsen we onze tanden onder een olijfboom ergens hier voorlopig ver vandaan.

Mijn potlood verkort. Wie schildert nu de wind met hier en daar een spatie blauw? Strikt noodzakelijk is het niet. Bewustzijnsvernauwing kan ook.

Warket, neem er een fruitige rooie bij.

Knetter/krispel/pits/spet. Nu zou ik even nog een vrouw willen zijn; als een luipaard klauwen. Voor een ogenblik ruilen. Ik roep de roedel wel bijeen.

Vokaal slaat de tijd bing-boem-bang. De kerkuil schrikt er

niet meer van. Hij is doof en blind. Ik vang muizen voor hem. Een duimreuk. Daarna mag de aarde botsen met een komeet. Niemand valt eraf. Nog even en het wordt nacht met daarna een speciale dag. Hoe ver is het nog? Het is pas halfvier.

Radijzen

Ontheemde wereld.

Corruptiezaak deert Bellens niet//EU vreest voor copycats van Noorse aanslagen//inflatie op hoogste peil in drie jaar tijd//hongersnood in Afrika krijgt weinig respons//impasse rond Amerikaanse schulden crisis//minstens 22 doden bij aanslagen in Afghanistan//elk uur verdwijnt iemand in Syrië.

Het weer: zwaarbewolkt maar het blijft droog.

Rechtover worden studio's verhuurd. Verlaten stad. Hier en daar nog studenten met herexamens. In dit ochtendvocht

worden terrastafels vertraagd buiten gezet. Een blinde laat zich leiden door een veel jongere vrouw. Hij loopt voorop, tastend met een witte stok. Zij haar hand net boven de plooi van zijn arm geklemd. Vreemd, het is vrijdag en de marktkramers zijn er niet. Ook de deuren van de Sint-Pieterskerk blijven dicht. Bussen heb ik ook nog niet gezien. Zou het kunnen dat iedereen in staking is of is het troebel troef?

Monsieur, je voudrai faire pipi.

Oui- oui, pas de problème.

Fermé?

Non, ouvert.

Leeft Madonna nog en waar zijn de radijzen? Een borstvergroting blijft nog twee weken in de aanbieding. The rain song kleppert. Broodje beleggen kaas? Ja, op voorwaarde dat er boter op is.

In dit modern leven blijft de condor krijsen, zie ik nog steeds mierennesten in de grond. Beestachtig. Ik scharrel patatten en zaai er spinazie rond.

In de grond van de Sint-Jacobskerk ligt een patersrib.

Papa, rustig blijven. Ik los dit wel op in de loop van volgende week.

Kan het niet nu meteen?

Misschien.

9h: Een-vierde emmer slakken uit de groenten geplukt. Ik gooi ze in een achtergelegen bos. Ze fretten alles op.

Rond halfdrie is het tijd om naar vrienden te gaan.

Vuurvrouw heeft citroentaart gemaakt, nieuwemaan suikertaart en die ander kocht iets op de hoek in een chique patisserie. We hebben ook wat lavendel mee. Waar blijft de cava? Zon schijnt onaangekondigd. De namiddag wordt hier geplukt. Altijd te veel. Nieuwemaan gaat wanhopig onbeschaafd door de bocht. Marcos valt op zijn stoel in een diepe slaap. Zo ziet hij er weerloos uit. En dan plots na enige tijd komt hij langs de dampkring terug, knijpt hij in mijn schouder om zijn vriendschap te tonen.

"Dit is mijn familie", krijst nieuwemaan naar haar dertig jaren jongere vriend.

23h: Het is nu tijd om weg te gaan. Thuis bakken we nog een spiegelei en eten we als surplus een haring met mayonaise.

Daarna de slaap. Tijd gaat niet meer te vroeg. Neig, elk moment verandert constant, en als ik eerlijk toegeef... daar gaat het om.

Vrijdag 13 augustus 2011

Met vertraging de Borstelstraat in. Er staat een vrachtwagen van Leo Verheyen mortel te spuien.

Kan ik u met iets helpen mijnheer?

Wablieft?

Kan-ik-u-met-iets-helpen-mijnheer?

Nee nee, ik ken de weg.

'Geen reclame' staat op de brievenbus. Gaat het wel goed met me? Voor alle zekerheid bekijk ik mezelf in een etalage en zie niets verkeerd. Chocolade! Dat is het. Ik heb vandaag nog geen chocolade gegeten. In de Diestse straat verkopen ze pure fondant. 'Diestse' lispelt op de tong. Ik zet een zonnebril op. Toner heeft weer graffiti gespoten: 'Ik heb kanker'. Ook hij is een schrijver. De vrachtwagens toeteren mijn geslof

langs het oranje licht. Treuzelaar in de dag. Ik bel naar vollemaan.

Mag ik op de terugweg langs komen?

Ja graag maar niet te laat. Marcos heeft morgen de vroege.

Ik vertrek nu. Nog vóór het donker is doe ik tokke-tokke-tok. Tot sebiet.

Dakloos plas ik een vrijheidsgevoel over de grond.

23h: Het is tijd om naar huis te gaan, zegt ze.

Nog één keer. De rest zien we later wel. Kijk naar mijn troebel handschrift want het is verbonden onderweg.

Neen, het is zattermanspraak vandaag.

De maan schijnt de wolken door. Ergens in het veld val ik laatnacht in slaap. Het spijt me te doen wat ik niet laten kan.

Mijn middelvinger gaat NOOIT omhoog.

Zondag 7 augustus 2011

Oost-Vlaamse grootgrondbezitters, veehandelaars, preikwekers. Lelijke villa's aan de straatkant met achteraan betonnen hangars afgedekt met golfplaten. Hier wordt veel geld versjacht. Het land van Bart zonder frietkoten. Ik trap twee slakken plat.

Schrijvers en fotografen zijn voyeurs met een alibi, schrijft Stephan Vanfleteren in de morgen. Een beroep met het recht en genoeg om anderen te bekijken overal en altijd. Of zoals Ann De Craemer in haar column schreef: degenen die me zeggen dat ze schrijver willen worden, kan ik nooit serieus nemen. Geef mij dan maar de mensen die schrijver zijn zonder dat ze het zelf beseffen.

Nieuw dagboek. Het vorige begon op zaterdag 30 oktober 2010, in potloodschrift naar het winteruur. De aanleunkater was op visite. Om tien uur begon het te regenen. Nu, bijna een jaar later, zit ik nog altijd aan deze buitentafel te schrijven in een kladschrift met hetzelfde formaat. Alleen de kافت heeft een andere kleur; zwartbruin.

11h: Namaste is de naam van een Nepalees restaurant waar we gaan eten. De wind waait het kladboek open.

13h: Ik parkeer de wagen daar waar het niet mag. Als ze ons betrappen een boete die we niet betalen. De Nepalees is dicht. De Spanjaard dan, op het terras in een smalle winkelstraat. Bij vierjarige tafelwijn het vlees van de rank knagen met vettige vingers. Van de wijn mag ik als eerste proeven. Goedgekeurd.

Papa, heb je al ooit geweigerd?

Neen, nooit. De wijn was altijd goed.

18h: Zomervliegen maken een wijnglas bitter. Er komt een donkergrijze wolkenmassa op ons af. Dichters worden er online weemoedig van. Waarom wil men steeds die blakende zon in saaie windstilte?

Ik heb geen god nodig om de natuur te verklaren. Het regent pijpenstelen. Welkom in de Sahara. Uitdijende kringen in waterplassen, dansende boomkruinen, verschrompelde bereklauw, druipende druivelazr.,, wat een schoonheid.

Hoezo depressie? Kijk naar de regenglans op een courget,
een overlopende waterton. Alles is drinkbaar hier.

Zal ik een broodje ham in de oven zetten?

Niemand heeft honger. We doen het voor de gezelligheid.
Lang niets meer van Vera gehoord. Vera schrijft op een blog.
Net zoals ik is ze niet meer van de jongsten. Ik begin haar
kortverhalen te missen of is ze een hij? Maakt niet uit.
Eigenaardig dat sommige schrijvers zich op de duur aan
mekaar in afstandelijkheid gaan hechten. Woorden
onthaasten niet. Duurzaamheid van het geschrevene.
Zijn de broodjes al klaar? De bakgeur zwalpt naar buiten.

21h: Gestrane wolkenhemel. Onzichtbaar langzaam zoeken
ze een weg. Mijn vingers heb ik onder controle.
Nachtylinders straks.

Zondag 14 augustus 2011

Ik heb gedroomd dat ze me pesten op het werk. In een warenhuis klom ik in een kleerkast. Mijn werkgever vroeg waarom ik niet op het werk was. Ik heb een ladder nodig, antwoordde ik. Je bent een dag te vroeg met verlof.

Ontbijt met gebarentaal.

"We moeten onze vrijheid beschermen, niet onze veiligheid. De prijs voor de vrijheid kan nooit zijn die vrijheid aan banden te leggen". (Anthony Grayking, schrijver en filosoof).

Voor ik aan iets begin zeg ik het luïdop. Ik ga naar het toilet, ik ga mijn tanden poetsen, ik ga naar de bakker...zelfs vanop de wenteltrap zeg ik: ik ga slapen. Ook tussen nacht en schemer fluïster ik half in slaap: ik ga beneden plassen. Is het de onzekerheid om de weg niet meer terug te vinden in wat ik ga doen, eenmaal bezig? Van mijn vader wist je het nooit. Die zweeg en zei pas achteraf wat hij deed.

Zonder zwaluwen gaat deze zomer nooit voorbij. Ik ga zwaluwen zoeken, zeg ik tegen u. Teveel nesten bleven onbewoond. Ook herinner ik mij waar en wanneer onze

oudste zoon werd verwekt: buiten op een plaats waar het licht 's nachts niet onderging. Geen enkele handeling was onecht. Toen waren we het nog gewoon om tegen onszelf te praten. Jonge kunstenaars met weinig goesting om eindeloos te observeren.

We hebben op deze korte afstand toch tijd genoeg.
De wind blaast storm onder de zon. Af en toe een korte stop.
Zij zoekt de weg. Ik volg. Alleen op een berg blijven we staan, onderweg naar de eindstreep waar alles begon.

Bonjour sejour

5h30: Ik kijk haar aan terwijl het daglicht langzaam de nacht verdrijft. Oneindig voor een mensenleven staat ze daar. Door de oermens aanbeden. Geliefd bij weerwolven en vampieren. Bezongen door poëten en verliefden. In al die tijd is haar pakkig gelaat onveranderd gebleven. Zelfs wanneer dit tijdperk fossileert zal ze een verschrompelde aarde beschijnen.